

EL BORINOT

Any II - Núm. 46

9 octubre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

CAÇAT AL VOL AL PASSEIG DE GRACIA

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Pues mira, chica, me ha diñao calabaza porque no tengo sangre azul.

—Bestial...!! y eso que has veraneao todo el verano en la Costa Azul!

ESTANISLAU RONG GINÉ

— BARCELONA —

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

Carrer de Fernando

- Núm. 1. Articles viatge i caça.—BERISTAIN I C.
 " 3. Articles Fotogràfics.—KODAK, S. A.
 " 5. Paraiguera.—A. HERNANDEZ.
 5, 2.º Odontòleg.—J. LLET.
 Núm. 7. Farmàcia La Estrella.—Suc. d'Escribà.
 " 7. Objectes d'Art.—A. VECIANA.
 " 9. Barreteria.—TUSELL.
 " 9. Camiseria.—E. MATAÇAS.
 " 11. Joieria i Relotgeria.—FRANCESC CORREA
 " 13. Bomboneria Ribera.—FREDERIC RIBERA
 " 13. "Aigua Naf".
 " 13. Compra i Venda de Joies.
 " 15. Armeria.—LAPLANA I C.
 " 17. Barreteria.—LÓD.
 " 17. Sabateria.—J. CERVERA I FILL.
 " 17. Relotgeria.—ANFRUNS I FILL.
 " 19. VIDUA I FILLS DE MENESES.
 19, 1.º E. N. de Terres.—A. de Riu (Gerent).
 N.º 19. Joieria Vienesa.
 " 21. Art. d'Esport.—Tapioles, Pirretas, S. C.
 " 23. Art. d'Esport.—Eduard Schilling, S. C.
 " 25. Joieria.—BIJOUX CHIC.
 " 27. Art. de Fantasia.—Palais de Nouveautés.
 " 29. Fàbrica de Capells.—JOAN PRATS.
 " 29. Articles de Pell.
 " 31. Roba Blanca.—R. ALABER I PIELLA.
 31, pral. MASCLANS.
 N.º 31. Ganiveteria.—TOLL.
 " 31. Joieria i Relotgeria.—Gomersind Cortés.
 " 33. Orfebreria d'Art.—A. LA COURONNE.
 " 33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
 " 33. Guanteria.—CERMENYO CERMANS.
 " 35. Optica.—FERRAN ARRUGA.
 " 37. Orfebreria d'Art.—HEYDRICH I C.
 " 39. Calçat de Luxe.
 39, 1.º Companyia Comercial Bancària.
 39, 1.º Sastre.—LLUIS PI.
 N.º 39. Capseria "La Bolsa".—JAUME FERRER.
 " 39. Dipòsit Stat. de Caixes Invulnerables.
 " 41. Fca. Gres. de Punt.—Calella Industrial
 " 41. Aquàrium.—Institut Optico Oculista.
 41, pral. Dentista.—CODINA.
 N.º 41. Merceria.—SECUNDI GORGOT.
 " 43. Impremta i Llibreria de Montserrat.
 43 i 45. Planxat Alemany.
 " 45. Joieria.—CAMIL POMAR.
 " 47. Teles.—CASA TRIUS.
 " 49. El Elefante.—ESTABLIMENT.
 " 51. Camiseria.—R. FLOTATS.
 " 53. Sabateria.—LA INTERNACIONAL.
 " 53. Oficina.—PATENTS I MARQUES.
 53, 1.º Sastre.—M. PUJOL.
 53, 1.º Advocat.—RAMON VOLART.
 53, 4.º Antiga Casa Blondista.
 N.º 53. Aurigema.—Antiga Casa Canyadó.
 " 53. Uniformes Militars.—PESCADOR.
 " 53. Perfumeria.—MASSIP.
 " 57. Caixes de Cadells.—CASA MANYACH.
 57, pral. Sastria.—GERMA.
 57, entl. Segells per a col·leccions.—Eugení Llach.
 " Torrefacció de Cafè.—MOMOTOMBO.
 N.º 59. Exposició de Quadros.—Galeria Rovira.
 " 59. Farmàcia.—DOCTOR VELLVE.
 " 61. Perruqueria.—LAFONT.
 Núm. 2. Companyia Segurs.—OCEANIA, S. A.
 " 2. Agència Duanes.—Miquel Lerin Gs.
 " 2. S. A. de Segurs.—Anglo-Espanyola.
 " 2. Sastria.—CASA SOLER.
 " 2. Orfebreria d'Art.—MIELE I COMP.
 " 4. Calçats.—"LA IMPERIAL".
 " 6. Relotgeria.—C. VENDRELL.
 6, entl. Sastre.—T. ROYAN.
 " 8. Ortopèdia.—S. A. CLAUSOLLES.
 " 10. Fàbrica de Xocolata.—Evarist Juncosa.
 10, pral. FRANCESC LAYRET.
 " 12. Objectes d'Art.—ESTEVE CORREA.
 " 12.—PERFUMERIA GAL.
 " 12. Destista.—J. NIU.
 " 14. Vanos.—CLAPES EN COMANDITA.
 " 14. Bastoneria.—M. FANDOS.
 " 14. Pasteleria.—PAGES I ROCAFORT.
 " 16. Hules.—CARRERAS, DORIA, S. A.
 " 16. Joieria.—PERE M. PALAU.
 " 18. Joguines.—FRANCESC AYPUA.
 " 20. La Rosa de Oro.—Suc. Miró i Salvadó
 " 22. Barreteria.—Arnau, Societat Anònima.
 24 i 26. BAS I TAKRIDA.
 30, pral. UNIO GREMIAL.
 30, entl. Modes.—VOGUE.
 30, entl. Confeccions.—REGAS I FABREGAS.
 " Articles per a viatge.—E. LOUVE.
 N.º 30. Fàbrica i magatzem de Relotges.
 " 30. Vanos.—CASA NOU.
 30, bis. Tapisseria i alfombres.—G. CALVET.
 30, pral. Sastre.—IGLESIAS
 N.º 32. Loteria i Tabacs.
 " 32. La Villa de Parà.—Muller i Comp.
 32, entl. Panyeria.—VALENTIN SOLER.
 N.º 34. Portes d'Acer.—A SANTAMARIA.
 " Institut Musical.—Acadèmia Ardevol.
 " 34. Fotogravats.—CALBO.
 " 34. Sastria.—V. CUNILL.

- N.º 36. Cristalleria.—GRIFE I ESCODA.
 " 38. Màquines de cosir.—"SINGER".
 " 40. Fàbrica de Flors.—A. SAVALL.
 " 40. JOIERIA D'OMS.
 " 42. Sastria.—NEW-YORK.
 " 44. Joieria i Argenteria.—CARRERAS.
 " 44. Coronas i Plomes.—BELOU.
 " 46. Camiseria.—MACIA MAGRINYA.

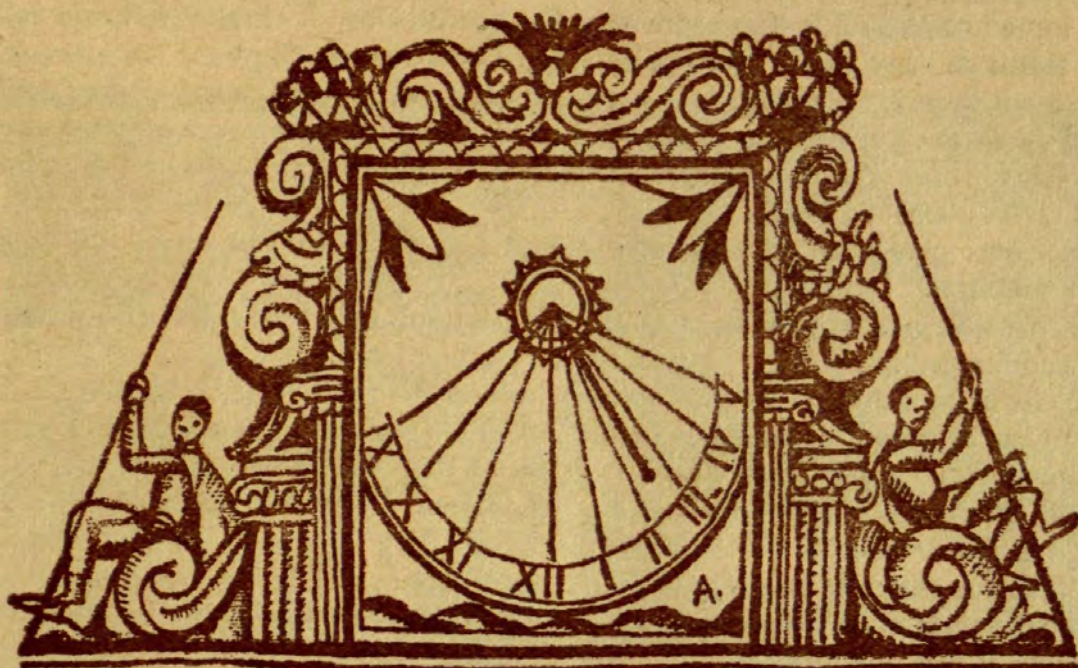
Carrer de Pelayo

- Núm. 1. Empresa Anunciadora.—Los Tirolenses.
 " 1. Constructor d'Obres.—J. Miró Trepal.
 " 1. Titah.—CADENAS.
 1, pral. Modes.—CONDAL.
 Núm. 1. Chambre d'Industrie Française.
 " 1. Filats.—JOAN PRAT, S. en C.
 " 1. ALEMANY & MILLER.
 " 1. C.ª de Indústries Reunides.
 " 1. Sastria.—ESTILO.
 " 1. "Odeón" Fonògrafs.—L. PUJOL.
 " 3. Cirurgia.—DR. JOAN TORRENS.
 " 3. Dentista.—J. PONS CUBILES.
 " 3. Malalties dels Ulls.—DR. DOLCET.
 " 3. Aigües Azoades.
 " 3. Bar.—PATI BLAU.
 " 5. Articles de Viatge.—A. Sánchez Beato.
 " 5. Sabateria.—SANTIAGO PERALES.
 5, entl. Centre Administratiu.—E. TESTOR.
 5, entl. Joies Artístiques.—D. LLUELLAS.
 5, pral. Institut d'Anàlisis Químics.
 5, pral. Sastre.—J. VIDAL.
 Núm. 7. Objectes Sanitaris.—JAUME SAURET.
 7, pral. Fotografia.—NAPOLEON, HIJO.
 Núm. 7. Centre Mercantil Internacional.—Coll.
 " 9. Especifics.—CASA SERRA.
 " 9. Farmàcia.—DOCTOR CULLELL.
 9, entl. Associació d'Ingeniers Industrials.
 N.º 11. Calçats.—LA MINERVA.
 " 11. Banyeres, Lavabos.—F. SANGRA.
 11, pral. "La Mundial".—Segurs.
 " 11. Caixes Registradores "La National".
 Núm. 2. Magatzems EL AGUILA.
 " 4. Pasteleria Anglesa.—P. J. VERNIS.
 " 4. Perruqueria.—AGUSTI ARROYO.
 " 6. Sastria "Los Tres Regalos".
 " 6. Mútua de Segurs contra Accidents.
 " 6. Centre Administratiu.—J. Fabregat.
 " 6. Cirurgia.—DOCTOR J. BIGAS.
 " 6. Llibres Pautats.—C. Feyto Valero.
 " 8. Pasteleria. Sucursal Victòria.
 " 8. Mobiliari.—H. V.
 " 8. HOTEL DE VENDES.
 " 8. ESPLENDIDE PENSION.
 " 10. Panyeria "Paños Ramos".
 10, 1.º Sastre.—PEDRO TORT.
 10, 1.º DOCTORA SAIS.
 10, pral. Cirurgia.—DOCTOR F. MUÑOZ.
 N.º 10. Sastre.—ISO.
 " 10. Dentista.—ARBO.
 " 12. Colmado.—J. CAMPS.
 " 12. Loteria.
 " 12. Anglo Espanyola d'Electricitat.
 12, 1.º Metge.—ALVAR PRESTA.
 12, 2.º Sastre.—V. CERDÓ.
 N.º 14. Objectes d'Art.—GUILLERMO PUIG.
 " 14, 3.º Consulat de Suïssa.
 " 14, 2.º DOCTOR R. BARRIE.
 " 14, 2.º Companyia de Segurs "La Paternal".
 " 14 i 16. Camiseria de Cervera.
 " 14 i 16. Optic.—J. VILAPLANA.
 " 14 i 16. DOCTOR P. HUGUET.
 N.º 18. Expendiduria de Tabacs.
 N.º 18. Joieria.—JOAN SILVAJE.
 18, entl. Sastria.—SILVESTRE I S. GUITART.
 N.º 20. Grans Magatzems Alemanys.
 " Peleteria "El Canadá".
 " DOCTOR M. GIMYSO.
 20, pral. Sastre.—J. BARRENA.
 N.º 22. Butsams & C.ª "Madrid-Barcelona".
 22, 1.º Clínica.—SOJO PALLEJA.
 22, entl. Sastria.—TUSELL.
 22, 2.º Hostes.—PENSION "TUR".
 N.º 24. Magatzems Alemanys.
 " 24. Joieria.—J. CALDERON.
 " 24. Confeccions.—TORRES.
 24, pral. Col·legi Catalunya.—Doctor L. Segalà.
 24, entl. Advocat.—JOSEPH BULBENY.
 N.º 26. Gèneres Anglesos.—CORRETER I RIVAS
 " 28. R. i Administració.—LA VANGUARDIA.
 " 30. Gres, per a Cotilles.—Rodolí Martínez.
 30, 1.º Dentista.—A. MONTIA.
 30, 2.º Agent del B. Hipotecari.—M. Soriano.
 N.º 32. Camiseria Royal.
 32, entl. Cirurgiana Dentista.—M. E. FERRAN.
 32, pral. Sastre.—COLOMER.
 N.º 34. Goma i Celuloides.—FRANCESC CAPELLA.
 34, pral. Sastre.—ARTIGAS.
 34, pral. Patents i Marques.—EL PROTECTOR.
 N.º 34. Sastre.—FERRER.
 " 34. Impremta i Llibreria.—"ATHENEIA".
 " 36. Joieria.—"EL PELAYO".
 " 38. Pasteleria.—FORN DEL "CISNE".
 " 38. Fotògraf.—F. Gausí.

- N.º 40. Barreteria.—GASOL.
 " 40. Bisuteria.—"LES BIJOUX".
 " 40. Fotografia X.
 " 40. Vies Urinàries.—DR. SERRALLACH.
 " 40. Mobles.—THONET.
 " 42. Banco Urquijo Catalán.
 42, 2.º Doctor J. Turell.
 N.º 42. Anàlisis Químics.—DOCTOR TRUILLET.
 " 44. Fotografia.—STUDIO MUNTANER.
 " 44. Doctor Vilanova.
 " 44. Societat Hispano Americana.
 44, 1.º Perruqueria.—CLAPES I PACO.
 " 44. Joieria.—FUSEI I GRAU.
 " 46. Impremta.—LLIBRERIA RIBO.
 46, 1.º Plateria.—D. LAYRET.
 46, 2.º Metge.—ROSEND COLL.
 N.º 48. Cirurgia i Ortopèdia.—PEDRO HOMET.
 48, 1.º Perruqueria.—MONTESINOS.
 48, 2.º Modes.—R. PLA.
 N.º 50. Mobles.—FILLS DE J. OCHOA.
 50, pral. Fotografia.—Eduard Photo Studio.
 50, pral. Perruqueria.—PUIG.
 50, 2.º Asumptes Administratius.—A. MIRA.
 N.º 52. Colmado MONTAGUT.
 " 52. Llibreria Bastinos, Sc., J. Ruiz Romero
 52, 1.º Sastria.—RACKET.
 N.º 54. Magatzems DAMIANS.
 " 56. Articles Electricitat.—LUPREMA.
 " 56. Fotografia Modern Stil.—MARINE.
 " 56. Loteria número 13.
 56, 1.º Sastre.—TUNEU.
 56, entl. Dentista.—S. CALPE.
 N.º 58. Saló Cira-botes.
 " 58. Fca. de Gomes.—Vidua de Magí Papiol.
 " 58. Granja Royal.
 58, 1.º The Berlitz School of Languages.
 58, 2.º Patents de Invenció, Marques
 58, 1.º Sastre.—CLOSA.
 N.º 60. American Bar.
 60, 2.º Sombreros de Senyores.—MARTINEZ
 60, 2.º "Los Reyes" Bazar.—Antoni Ginestà.
 N.º 62. Fotografia.—AMADEO.
 " 62. La Maquinista HISPANIA.
 " 62. Aceros HISPANIA.
 " 62. Segurs.—"El Día" Societat Anònima.
 " 62. A. SANCHEZ MECA.
 " 62. A. CARLOTA.
 62, 3.º Penya de L'Aire.
 N.º 62. DOCTOR VIDAL FRAXANET.
 " SELLO PRIMA EXCELSIOR.
 " 62. Dentista.—ORDÓÑEZ MUTIS.
 62, 3.º Fortuna Segurs.
 N.º 62. "El Cine".—Redacció i Administració.
 " 62. "La Prensa".—Id. id.
 62, 4.º La Contratación Urbana.
 62, 2.º MODES MAJO.
 N.º 62. Joieria.—A. VALENTI.
 62, entl. Caixa Postal d'Estalvis.
 62, 1.º Subdició de Segurs.—"La Covadonga".
 62, 2.º Pòmpe Fúnebres.—LA FENICIA.
 N.º 62. Segurs.—"EL DIA".

Carrer del Call

- N.º 1. Ferreteria.—H. BATLLE.
 " 1. Pasamaneria.—E. CLAVELL.
 " 1. Brodats.—E. CALVET.
 3 i 5. Camiseria BELFORT.
 N.º 7. Novetats per a Senyora.—PUENTE.
 " 9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
 " 11. Vestits.—"La Blanca Azucena".
 " 11. Barrets.—BADES, Vidua Viñolas.
 " 11. Puntilles.—JOSEP BORRAS.
 " 11. Fca. Corbates.—Josep Roca Soldevilla.
 " 11. Corseteria.
 13 i 15. Plateria.—Magatzems JORBA.
 N.º 17. Sederia i Llaneries.—Trémols.
 " 17. Fca. de Xocolates.—LLUCIAN CUNILL.
 " 19. Equips i Canastilles.—LA CORAL.
 " 19. Modes.—CARMEN SUSE.
 19, 1.º DOCTOR C. VIVES RIBAS.
 N.º 21. Lenceria.—H. BLANCO BAÑERES.
 " 2. Modes.—D. LAGUNA.
 " 4. Confeccions.—ANTONI BROGGI.
 " 6. Camiseria.
 " 8. Bisuteria.—VIDUA SALA.
 " 8. Trajos per a nois.—BELLFORT.
 " 10. Roba Blanca.—TERESA MARC.
 10, entl. JOAN ULLASTRES.
 12 i 14. Electricitat.—LA ROYALTY.
 N.º 16. Lenceria.—CASA TRIUS.
 " 18. Tomàs Marinelli.—"Città Di Venecia".
 " 20. Camiseria FLOTATS.
 " 22. Productes Natura Kneipp.
 " 22. Fca. de Articles de Pell.
 " 22. Sastre.—PESCADOR.
 " 22. Calçats.—LA INTERNACIONAL.
 " 22. Electricitat.—JUAN PETIT.
 " 26. Modes.—Au Bon Marché.
 " 26. La Imperial.—MADAME ALIVES.
 " 28. Farmàcia.—DOCTOR VELLVE.
 28, pral. Antiguitats.
 N.º 30. Camiseria.—JAUME DEULOFEU.
 " 30. LAFONT.

A R R I B A R À L ' H O R A

EM tornat a entrar en l'horari antic, que és el veritable, aquell que el sol regeix. (Tot ve que torna, tot ve que arriba, tot vindrà que arribarà). Això ens duu a la memòria alguns casos de rellotges cèlebres, que fan somriure, o que fan riure: com aquells que mai no van a l'hora.

En l'art de la rellotgeria l'home ha posat moltes notes d'enginy. Hi ha rellotges de sol que són talment poemes. Hi ha rellotges de màquina que fan badar sempre; per exemple: el monumental rellotge de Berna, amb el gall i les figures dansant quan toquen les hores fugitives. Com el rellotge de bola de la Plaça del Sol de Madrid, que per boles es pinta sol. Com, aquí Barcelona, el rellotget que s'encén i s'apaga, a la Plaça Reial; i com aquell de la Universitat, que de vegades passa tot un curs assenyalant zero.

I què direm del rellotge de Sant Pol? Temps enrera, en passar el tren per l'estació de Sant Pol, la gent sortia a la finestreta preguntant, amb to de burla: *quina hora és?* Els qui més es distingien eren els de la veïna Calella, que es burlaven que a Sant Pol no tinguessin rellotge. Però els calellencs s'oblidaven que ells tenien també la teulada de vidre. Una vegada va produir-se a Calella un gran rebombori; perquè deien que a un camp d'allí prop hi havia una lloba. Varen armar gran batuda i a la fi van matar la bestiola terrible... però no era una lloba, era una gossa. Aleshores, quan els calellencs, passant per Sant Pol cridaven: *quina hora és?* els de Sant Pol responien: *l'hora de matar la lloba!*

Es famós un cas de París. L'any 1370 els parisencs volgueren posar al frontis del Palau de Justícia un rellotge monumental, amb aquesta llegenda:

Sacra Themis leges ut pendula dirigit horas,

que vol dir: Themis sagrada (la dea de la Justícia) regeix les lleis, així com el rellotge regeix les hores. Però per desgràcia el rellotge va anar d'allò més malament. Davant la punyent ironia, i fetes moltes provatures, hom va canviar la llegenda, posant:

Sacra Dei celebra pius, regale time jus,

que vol dir: Serva la llei de Déu, respecta el dret del Rei. Evidentment la llegenda és més modesta, i no compromet.

A Nevers, el capítol de la Convenció Francesa manà que posessin un rellotge al palau ducal, i que hi constés que «per ordre de la Convenció, l'any X el rellotge havia estat posat allí, al temps de l'any que el sol entra en el signe de Taurus». El pintor va escriure la llegenda; quan va haver-la acabat, veié que només deia: «Aquest rellotge fou posat ací l'any X, quan el sol entra en el signe de Taurus». S'havia oblidat de posar, al començ, «per ordre de la Convenció». Què fa? Manera d'arranjar-ho; no poguent ésser al començ, ho posa al final, i resta la llegenda així:

Ce cadran a été placé, le soleil entrant dans le signe du taureau par ordre de la Convention nationale.

De manera que, segons aquesta llegenda, el sol seguia el curs que li manava la Convenció francesa!

Volent certa ciutat de França fer magne honor a Napoleó, en visitar-la, el batlle féu bastir un arc de triomf, al centre de l'arc un rellotge, amb una busca simbòlica assenyalant una llegenda. La llegenda havia d'ésser en lletres molt grosses: *Immortalitati*, que vol dir *a la immortalitat!* Però el pintor va deixar-se la *t* de després de la *r*, posant: *Immoralitati*, que vol dir *a la immoralitat!*

Ço que ens ensenya, una vegada més, que els extrems es toquen, que d'allò sublim a allò ridícul només hi ha un gruix de dit, i que de vegades us volen fer passar per immortal allò que no és més que immoral.

FLEURY.

LLOCS D'ESTIUIG DE CATALUNYA

EL PASSEIG DE GRÀCIA

I heu-nos aquí, senyors, arribats al darrer episodi de la "Biografia dels llocs d'estiuig de Catalunya", que, pacientment, durant tota la temporada, hem anat resseguint.

Ara sí que som a les escorrialles, a les últimes palpitations de l'estiuig. A posta hem deixat, doncs, per l'últim el Passeig de Gràcia. Amb aquest número ens dediquem un xic a fer-ne la seva glorificació: molts dels apunts que ací trobareu són realitat viventa de Passeig de Gràcia.

El Passeig de Gràcia és un Vichy. Molts, per enveja, en diuen el "Vichy en brut"; però no escolteu els envejosos; el despit fa dir moltes coses lletges. Els lloros aquí i a tot arreu fan bonic.

BON VENT

Els noms de la gente bien

A VUI, de la gente bien en diem gente bien. Però no sempre ha estat així, no sempre el nom ha estat igual, encara que la cosa, és a dir el tipus, hagi estat sempre el mateix. El tipus de gente bien fou conegut dels nostres pares i dels nostres avis, i també ja era conegut, probablement, quan Amílcar Barca va venir a Barcelona, a fundar la ciutat.

No direm que el nom de gente bien que avui donem a aquests tipus no caigui bé, però els noms d'abans també es portaven l'oli, i alguns d'ells són d'una acuitat d'expressió extraordinària; sobretot alguns de netament nostres, i que encara avui ens surten a flor de llavi molt sovint. Ací van:

Petrimetres - Señoritos - Currutacos

Postizos - Importantes - Pollos - Lechuguinos

BOSSA - BUIITS

Perfils - Gomosos - Sietemesinos - Pipiolis

Mosquits d'arbre - Xixarells

POLL RESSUSCITAT - POLLASTRETS DE RAL

D'aquestes denominacions algunes no es coneixen solament a l'estricta significat de gente bien, sinó que inclouen encara altres matisos, però que també estan relacionats amb el tipus.

DONSANTI

LA GENTE BIEN DE VEGADES S'HO CONEIX

—Senyora: li surt un ull de poll al peu.

—Com! Jo que em pensava que només en tenia al cervell!

LA GENTE BIEN ES GENTIL

- Suposo, Fifita, que no voldràs anar al teatre amb el barret vell.
—Es clar: tu diràs!
—Per això: només he comprat una butaca.

Del balconet estant

VINGUEN COSES SUBTERRANIES

Ara és el temps: la ciutat està trasbalsada en moltes direccions per l'establiment d'instal·lacions subterrànies, per les galeries on han de passar carrils i aigües subterrànies. Evidentment, hi ha, també, gran moviment de pessetes subterrànies.

També tothom coneix aquells dipòsits subterranis de benzina que hi ha en diferents indrets de Barcelona, per proveir automòbils i camions.

Una dona, influenciada per tant de sentir a parlar de coses sota terra, aquest altre dia s'atansava a l'encarregat d'un d'aquests dipòsits de benzina, i amb tota la bona fe li preguntava:

—Aquí sota deu haver-hi una drogueria, oi?

UN BOCI A L'OLLA

Quan la gent "positiva", com és ara el senyor Esteve, repara que un seu fill o familiar s'enreda amb llibres, el renya, dient: *Ja en tiraràs un bon bocí a l'olla, de tot això!*

Ara escolteu què em contaven fa poc, i és rigurosament autèntic. Era un senyor distingit. Antiga coneguda de la casa, tenia una senyora amiga, senyora molt respectable que d'ençà de llur infan-

tesa es coneixien. Però aquesta senyora havia arribat a una situació atrapadíssima. El cavaller ho sabia, tenia grans desigs de socórrer... però com? Verament era un cas delicat.

Un dia la senyora rep a casa seva un estoig amb un llibre esplèndid, era la Bíblia: Antic Testament. Ella agafa, obre el llibre i hi veu una dedicatòria de l'amic cavaller, amb aquestes paraules:—Llegiu la Bíblia: és un conhort per la gent afligida.

La brometa va disgustar-la. Passats uns dies, es veieren, i en preguntar-li ell, amb molta finor, si havia llegit la Bíblia, ella tingué una resposta dura, seca:—No!

Però el cavaller va saber insistir amb molta gentilesa:—Llegiu la Bíblia!

Arribada a casa, ella, entre encuriosida, torna a agafar la Bíblia i es posa a llegir-la. Al cap d'uns quants fulls troba un bitllet de mil; més enllà un altre bitllet de mil; més enllà un altre; i un altre.

Passats uns dies, la senyora es veu, entre les visites, amb el senyor de la casa. Ella se li atansa i amb molta cura li diu, somrient:

—Ja he llegit la Bíblia.

—Tot l'Antic Testament?

—Tot.

—I què us sembla?

—Magnífic! que fa venir ganes de llegir el Nou Testament.

SETS I VUITS

Ha estat detingut un bruixot que es dedicava a viure amb l'esquena dreta, explotant la ignorància i la credulitat de les gentes senzilles.

Ja, ja.

Què et sembla?—em diu l'Aleix.

Què em sembla?—que n'hi ha un feix.

Mireu ja on arriben les coses! De l'estàtua d'En Güell, que hi ha al monument—a la Rambla de Catalunya—han desaparegut les mans.

I ara, és clar: què voleu que faci, el pobre, amb les mans tallades?

Ens han arribat els aires triomfals del triomf assolit per l'Adrià Gual a l'Ateneu de La Laguna (Tenerife), en l'acte d'homenatge a l'Angel Guimerà.

Aires fresquívolts de l'altra banda de la mar.

Llegim: "María Gurrero bailarà el schotis en el..." no recordem el nom del lloc.

Que baile, que baile!

Diu en Benet que a Granollers,
bo i fent barrila,
una planxa han clavat a la paret
de cà la Vila.

Qui havia de dir-li a Constance Talmadge que esdevingués un símbol entre la gent "up-to-date" de la gavina de la Mediterrània? Andorrans, alemanys, segarrencs i altres agrupaments colonials fan mans i mànegues per captar-se les simpaties de la coneguda estrella. Ara se'ns diu que, commoguda per les mostres d'afecte que continuament rep, Constance Talmadge ha remès als seus admiradors sengles obsequis. Cert crític d'art pensa dedicar-li en justa reciprocitat i absoluta "bona fe" una de les seves cròniques admirables posant en primer lloc de la pantalla Constance Talmadge, com darrerament posà en primer lloc del seu cor, a la Bella Agutzilet.

Gente bien de fa dos mil anys

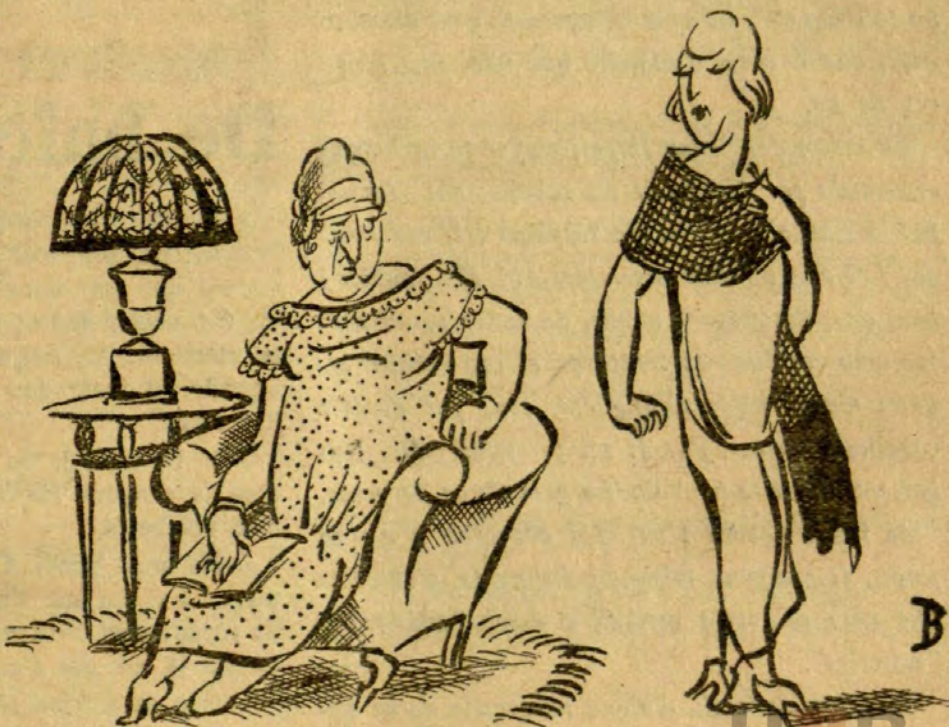
LA GOSSETA DE PUBLI

Issa és més viva—que una centella,
Issa és més pura—que una coloma,
és la més dolça—de les filletes.
Issa és més bella—que or pur de l'Índia:
és la gosseta,—el goig de Publi.
Sa dolça queixa—és bella parla;
ella es sensible—a goigs i penes.
Al llit posada,—dorm tota fina!
uns sospirs llença—que, creu, encanten.
Per lliberar-la—de la mort fera,
Publi n'ha feta—pintar una tela:
amb la pintura—s'adiu tant, Issa,
que ella mateixa—tant no s'assembla,
Compara Issa—amb la pintura:
creuràs que ambdues—ho són de veres,
o bé que ambdues—sols són pintades.

AQUELLS PERFUMATS

No sé què ho fa, O Pòstum, que els besos que tu dones
deixen olor de mirra, i que igualment oloren
totes les teves coses.
Em fa arronsar el nas, a mi, tanta fragància,
O Pòstum! la persona que fa oloreta sempre,
no fa mai l'olor bona.

M. VALERI MARCIAL.
(poeta llatí)

AQUESTES MINYONES!

—Pepeta: què és això? d'on l'ha tret, aquest xal?

—Que no s'esveri la senyoreta: el vaig prendre de l'altra casa que vaig servir, sap?

INDISCRECIIONS

ELS CABELLS DE LES DONES

SCHOPENHAUER, aquell lúgubre filòsof alemany, després d'haver fet, tal volta, una col·lecció de carabasses, va dir que la dona podia definir-se: „un ésser que té les idees curtes i els cabells llargs.” Que es veuria en cor, el sapastre, de tornar-ho a dir avui? A on són els cabells llargs de les dones?

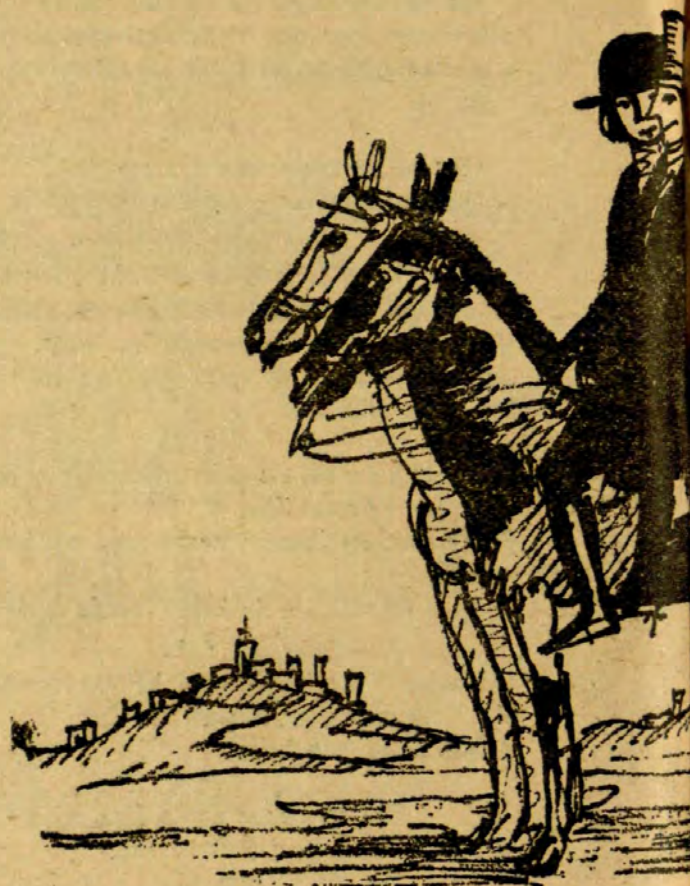
Però en parlar dels cabells femenins, no tirem ara cap aquest cantó de la llargària, volem referir-nos a la seva color, especialment a la color blonda, a les cabelleres rosses. Una cabellera rossa és: un paradís, una garba de llum, un magnífic penjoll daurat, l'aurèola d'un caparró ideal... Els poetes de la natura i del camp han arribat a comparar la cabellera rossa amb una escarola estarufada, comparació que sembla agafada pels cabells, però que és molt subtil i graciosa—diuen.

No és un secret que moltes d'aquestes cabelleres rosses—com un fil d'or—són filles de l'aigua oxigenada; i, naturalment, sabent el secret, l'encís és perdut. I aquest enginy no és d'ara “que tot ho falsifiquen”, tal com assegura la gent de certa èdat, que li costa d'admetre que avui faci ningú res de bo.

En temps del Segon Imperi va fer furor l'aigua oxigenada per emblondir els cabells; ah! l'Emperadriu Eugènia, muller de Napoleó III, era blonda! Les dones volien assemblar-s'hi. Els químics i gent de potingues—a manca de poder manifestar amb cocaïna—es trencaren el cap cercant alguna aigua, pólvors, ungüent, etc., per produir cabelleres rosses. Per fi un perruquer, Mr. Hugot, va trobar la fórmula. La gent d'upa de veres, i de llautó (gente bien) s'hi abocaren a corrua feta... fins alguna minyona distingida, d'aquelles que amb el temps arriben a ésser “artistes” o “estrelles”.

Per una aplicació d'aigua oxigenada feien pagar dos i tres cents francs, i més. No cal dir que el senyor Hugot s'hi va fer una fortuna; o, parlant més correctament, s'hi va fer la barba rossa, ço és assaber: la barba d'or.

TAF

—No sé: tant que diuen de les ba

De balcó a balcó

—Que no surt, senyora Marieta?

—Ai! no, senyora. Avui sí que no em mouria encara que em donessin cent duros. He vestit els dos nois petits en una esgarrapada i he dit a la minyona: té, emporta-te'ls i no tornis fins a entrada de fosc; que li asseguro que em tenen fins aquí.

—Ja ho crec. Jo ho dic de vegades. Ja té prou creu la senyora Marieta d'haver de bregar amb cinc votabants.

—No me'n par-li. Criatures! no sé qui en demana! I si ara són cinc i no em deixen una hora de repòs; vegi avui per demà que... Escolti: ara sortirà la del pis d'aquí al costat; miri-se-la bé.

—Que és aquesta del mocador gran?

—Sí, senyora. Què me'n diu, d'aquest rumbo?

—Ai! no sé com s'ho fan. Que són molt rics?

—Sí, com el grill.

—Jo crec que la gent s'ha tornat boja. Tothom es queixa que no es guanya res; però jo el què veig és que cada dia hi ha més luxe; tothom va al traïatu... no ho puc entendre. Un prou estal-

Homerotheca General

i les trobo ben pintoresques!

via, retalla d'aquí, retalla d'allí, i ho passa amb prou feines...

—Oh! cada casa és un món, senyora Tecla! Per això mai no hi havia hagut tants embolics en aquest Barcelona. Que es pensa que n'hi ha pocs, d'enfarfecs, per les cases?

—Prou que m'ho afiguro; perquè escolti: d'allí a on no n'hi ha, no en pot rajar; però el cert és que la gent trunfa.

—Miri's aquesta del costat... però ei! per amor de Déu, no en faci ús; que jo ho sé per la sogra, que es fa molt amb sa cunyada.

—Vol callar!

—Doncs aquesta... Vaja que ha corregut la Seca i la Meca.

—Què em diu! I això que té un posat tot senyoret i un parlar tan...

—Sí, ella és tota nyeu-nyeu; però si la sentia a casa... Com del nostre rebost se sent tot el que s'enraona a l'altre pis, l'altre dia vaig sentir que baladrejava i la veritat, vaig pensar, veïam de què se les heuen: em vaig posar a escoltar, i ¡Reina del cel, quina boca! Què es pensa! el mateix que un carreter, fins *alls i froscas!*

—Jesús, Maria, Josep! I que era amb ell la palestra?

—Sí, senyora. Hi va haver un desori... va durar fins a les deu.

—I ell sembla un bon subjecte.

—Sí, bé ho sembla. Però es veuen uns desenganys en aquest món!

—Ara vegi!

—No veu que li fa mal l'os i vol viure amb l'esquena dreta?... Ja les hi va cantar ben clares ella, ja! No n'hi va quedar ni una al pap!

—De vegades les pobres dones es perden si tenen la desgràcia d'anar a raure amb un gandulot. Veu? potser aquesta dona no hauria donat res a dir i per mor d'ell... qui sap?

—No, aquesta ja ve de mala nissaga. Sa mare era una camalluenta que va venir a servir a Barcelona en temps de la facció, al principi. Va entrar a casa d'un minyó jove, al cap d'un quant temps s'hi va casar... i no es pensi, la feia anar, que quan anaven els diumenges per la Rambla tothom es girava a mirar-la. Ella era guapassa; ordinariota, però ben plantada, i ¡un ull... que li parlava! tenia tres o quatre de servei: ¡vegi quan s'hi havia vist! *palco* al teatre, que llavors no era com ara, que qualsevol n'hi té... en fi, li dic que feia rotllo. Doncs amb tot i això, el va matar a disgustos. N'hi va fer a l'alçada d'un campanar.

—Vaja, doncs, la noia ja té a qui semblar. Jo l'altre dia vaig sentir dir alguna cosa, no m'hi vaig enfondar gaire i el que és mal pensar! se'm va figurar que parlaven de la de dalt.

—Ui! quina altra!

—La senyora Paula?

—Ja li asseguro jo que és ben bé ella mateixa!

—Ave Maria Puríssima! No me'n puc avenir! Ja li dic jo que no hi ha de qui fiar.

—Ai, filla! No hi ha un pam de net!—Ah! dissimuli; me'n vaig a dins, perquè ve un amic del meu senyor, que li tinc de donar un encàrrec.

—Vagi en nom de Déu. Vaja, que diguin el què vulguin; abans hi havia més vergonya.

(*Surt una veïna a un altre balcó*).

—Que pren la fresca, senyora Tecla?

—Ai! Déu me'n guard, senyora Ignasieta. He tret el cap una estona i l'hem feta petar un xiquet amb la senyora Marieta, que estava sola... ¡Ai, pobra de mi, que se'm deu agafar el "platillo"! Ja torno!

(*Surt la senyora Paula a una finestra*).

—Senyora Tecla: que no sent quina olor d'agafat?

—Sí, ara se n'ha anat la senyora Menciona cap a la cuina...

—Ah! Jo em pensava que era a casa de vostè, i he pensat: deixa-me-la avisar.

—Tantes gràcies.

—Si hagués sabut que era cosa d'ella, no m'hauria bellugat; perquè no hi vull tractes. Ara afiguris vostè que l'altre dia era dissabte, i era festa i ella pensant-se que l'endemà em tocava a mi la

llàntia, em ve amb uns grans escarafalls, dient que si això, que si allò, tota enverinada! Vegi a mi què se m'endona, al contrari i després, que li tocava a ella; que jo prou compte que hi tinc quan em toca; que no sóc com ella; i de mi, gràcies a Déu, ningú n'ha tingut mai res a dir. Vegi l'escala fosca! Ai, Senyor, que estem ben posats! Per això des d'aquell dia vaig dir, si? no tinguis por que jo et torni a badar boca; no m'agrada semblant gent. No vaig fer bé?

(Surt la senyora Menciona).

—Filla, tot cremat. Havia fet un "platillo" amb escalunyes que a ell li agrada molt, i pensava: ho deixaràs que es vagi bevent el suc i hi aniràs afegint aigua; m'he distret una mica parlant amb vostè i res: en un credo... ¡tot cremat, que no es pot aprofitar! Ho donaré a un pobre.

—Ai, ara m'hi fa pensar, que tinc de posar cigrons en remull: deixi'm anar a dintre.

—Vagi, vagi.

—Senyora Menciona, ¡que n'és de feineria la senyora Tecla!

—Si que n'és, senyora Ignasieta. Bona dona, sinó que sempre està averiguant el què fan la una i l'altra.

—Això sí què és mal fet. No hi ha res que em faci més fàstic.

X. adp.

ESCOLA DE GENTE BIEN

—I no havies estimat mai, Pipin?

—Oh, no, mai!

—I on n'has après?

—Oh, al cine!

«Rentrée» de l'estiuejanta

Si EL BORINOT no fós un setmanari d'humor, ara ens entretingríem amb l'arribada de l'estiuejanta que les pluges de la Mercè han tret, definitivament, de la seva vila d'aigües.

Havem presenciat com irrumpia en la nova placeta del Baixador del Carrer de Claris, l'abric lleuger al braç i el maletí de viatge dut dispendiosament amb palès senyal de no pesar gaire.—Un istiu més!—diu la seva mirada vaga i la seva pell colrada, una mica exòtica entre les apagades coloracions de la gran ciutat... Un istiu més; i ella torna igualment decebuda, clos l'epileg de les galanies estivals i dels "balls de societat". I això que és gentil i assenyada, malgrat que s'estilitzi les celles i es posi en dies solemnes, una mica de carmí als llavis.

La vela que tres mesos seguits ha cobricelat a la platja el seu cos de nedadora, varen plegar-la ahir en mig d'un silenci religiós, mentre els vestits vaporosos i els xals que joguinejava el vent rebien comiat dins el calaix, lentament tancat, de l'arquimesa.

Adéu, campanar de la vila amb les ombres que projecta vora la cala; adéu el passeig de les palmers, i els jardins llunyedans, propicis al col·loqui i al bes jamai revelat. Adéu les amables amigues que al poble prodigaven germania i ací no es saludaran. Adéu, que l'eterna celibatària escaient ja es troba al pis barceloní, pensant en els tes del Ritz, la calefacció central, les vetllades de Música da Camera i les escapadetes al Liceu.

SERGI PETROPOULOS

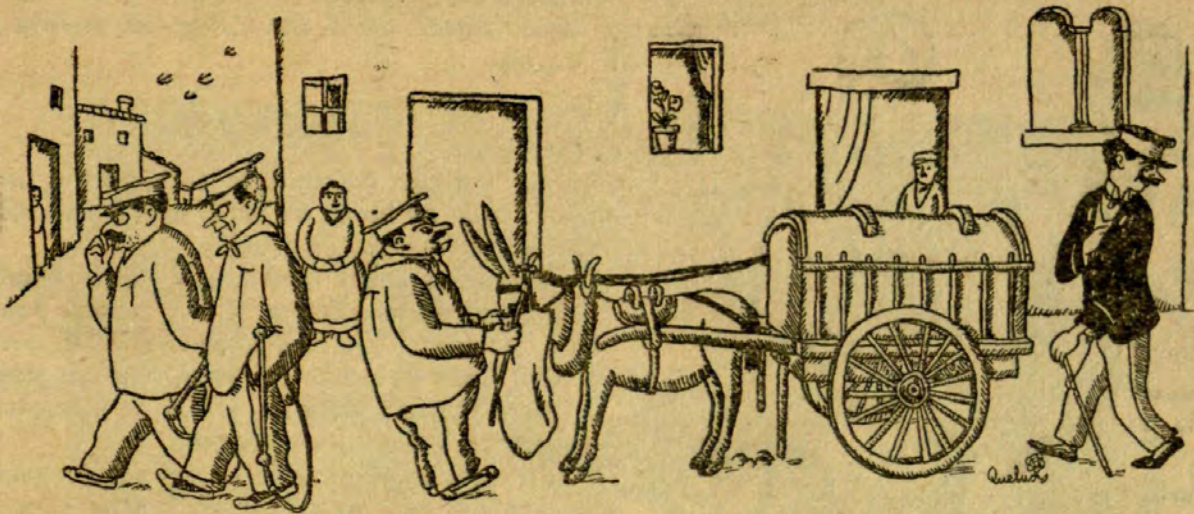
R E S P O N E M

Qui sembla cull.—No ens va bé, preferim to burlesc. Allò altre no pogué passar.

Xac.—Podeu trametre'ns notetes d'aquestes; n'aprofitarem.

Papallona.—Es massa seriós. Gràcies!

Cometa d'Halley.—Vinguen documents així.

EL CARRETÓ DELS GOSSOS

*Pel·lícula dramàtica en cinc parts,
de la "Elàstics Film, S. A."*

PERSONATGES:

El ruquet.—Petitet i mansoi, amb cara de bon jan, i convençut i compenetrat del paper que representa. Prou pena té en tirar el carretó i sentir els planys dels gossos, si per coincidència n'agafen. Es incapaç de fer mal a ningú.

L'home del carretó.—Bon home a carta cabal; ficat dintre la brusa i dient "arri, ruquet", ja en té prou. Ni tralla no duu. Esportista consumit, aspirant a qualche "challenge". Amb el ruquet i el carretó dona voltes i més voltes a la ciutat, fent la competència al món, que també volta. Els gossos són el de menys.

El carretó.—Ell ja en té prou, d'anar tirant. Feliç d'ell; quants ho fariem si poguéssim! els temps corrents no donen per tant.

Llacer primer.—Amb la cara ja li ho veieu, que agafarà més mandra que no pas gossos. No tothom es presta a deixar-se queixalar per aquests animallets. Això no vol dir que si hi ha algun gos que molt i molt s'entesti a deixar-se agafar, no li tiri el llaç.

Llacer segon.—Aquest sí: tira el llaç amb ciència; però com que ho fa amb bona fe, n'erra un, i l'altre també; ell tira el llaç, i també qualche maledicció i tot és tirar! Apart d'això, és inofensiu.

L'agutzil.—Com n'hi ha molts; i revestit d'autoritat, com n'hi ha menys. Tot i això, també sap fer-se respectar... quan pot.

PRIMERA PART

Un deliciós matí, amb claror de dia. El sol es desensopeix, i ara un raig i ara un altre, iHumina

la ciutat amb molta claror, amb tota aquella claror que cal per fer la feina bé. Sap de sobres que a les fosques, hom només fa que ensopegar.

L'home del carretó acaba de trencar el cuc i, bo i remugant un mos de pa, se'n va a la quadra a donar el bon dia al seu companyó, i a enganxarlo al carretó.

Un cop enganxat, sentim "arri, ruquet"; i tots tres fan via fins a trobar els companyons.

Reunit el "còncave", comencen les opinions sobre el punt de sortida: que si per la Plaça de la Creu, o pel carrer de Sant Roc, o per la Plaça de la Bomba, o per l'Espelt; molts de noms... però ells no es mouen d'allà mateix.

El ruquet, se'ls mira i escolta; ell no dona la seva opinió, perquè és molt ben criat, i no es fica allà on no el demanen; àdhuc coneix que si alguna volta aixeca la veu, el veïnat riu.

SEGONA PART

Acabades les discussions, perquè amb bon seny un d'ells ha dit que per tot arreu on començaran els gossos fugiran, es posa la processó en marxa... Al cap de poc ja sentim:

—Pepeta... Pepeta... corre, amaga el gos, que vénen els del carretó.

Llacer segon.—Bé podries ésser muda de naixement!

L'agutzil.—Calla home, no comencis tan de matí, que bé prou que en tindreu, de feina.

La Pepeta ha agafat el gosset, que tot just l'han calçat, i es fica dins de càl Ble.

El Llacer segon dona una mala llambregada; i amb el cap acotat, fa l'ull viu, perquè les llengües estiguin quietes.

El ruc calla, el carretó va rodant.

—Es clar que fa mala cara la Lili! Li varen fer la operació: li varen treure l'apèndix... L'apendicitis, sap?

—A mi també me l'havien de fer, aquesta operació; però, com que estic tan enfeïnada, sap? vaig fer-hi anar la minyona.

—I vostè ara està bé?

—Ja ho crec!

—Caram, caram!... Una altra cosa: ha vist Don Santi quina conferència?

—Ah! ja m'ho han dit ja: que bé! Ara diu que s'apujaran les gorres, les olles i l'arròs.

TERCERA PART

Grinyols esgarriposos.

El llacer segon, per casualitat, ha agafat un "xelin".

Alegria general en la "comitiva" i en la quitxalla; no així en la mestressa del gos, que encara grinyola més que el mateix gos.

—On va aquest poca-vergonya a agafar el gos. Quin mal us ha fet? Bé en sou prou, de valent, agafant una bestiola indefensa. Veiam, agafeu-me a mi, que us clavaré les urpes a la cara!

L'agutzil.—Vaja, mestressa; prou n'hi ha! Li haguéssiu posat morrió.

—A vós, us el posaria; que bé us el mereixeu!

Llacer primer.—Au, a rentar els plats!

—Quan t'hagis rentat, tu, la cara, hi aniré jo.

El llacer primer, que acaba de ficar el gos dins el carretó, s'encara amb la dona, disposat a clavar-li una plantofada; sinó que l'agutzil el deté.

La dona, que es veu amenaçada, feta una fú-

ria, es llença damunt del llacer; i, a no ésser pel llacer primer, que li tira el llaç, les passava ben negres.

QUARTA PART

La quitxalla, en veure la dona amb el llaç al coll, arma un brogit de mil dimonis, amb rialles, crits i repicaments de mans.

Les altres dones comencen a lliurar impropis i malediccions contra els del carretó. Aquests no s'entenen de feina a respondre insults per insults. Tothom, menys el ruquet, crida a més no poder. L'agutzil amenaça tothom a portar-los al quarteret, i ningú no en fa cas.

La dona ha pogut desfer-se del llaç, i comença: plantofada va i plantofada ve. L'agutzil l'agafa i li toca el rebre; i el llacer primer escorre l'esquena. La pau no s'albira enlloc; tothom crida i avalota, qui més hi pot.

QUINTA PART

Els vaillets han obert la porta del carretó; i el gos, que no està per raons, ni per anar a fer de testimoni al jutjat, fuig com un llamp.

L'home del carretó, cremat de debò, arrenca a córrer, empaitant el vailet que s'ha atrevit a donar el decret de llibertat del gos.

L'agutzil i el llacer que resta porten la dona a la Inspecció, i el públic els segueix, donant, com és de costum, la raó a la dona, mentre aquesta, amb un atac fort de nervis, vol matar tothom.

El ruc i el carretó resten sols al mig del carrer, on ara regnen aires de quietud. I el ruc, que fins ara només havia fet que escoltar i callar, pren una determinació: ja era hora! Gira cap i cua i, tot xino-xano, torna a la quadra. Una vegada més, es compleix aquell proverbi: "Roda el món i torna al Born."

C. E.

Impossibles Igualadins

Es impossible que:

En Maringallo deixi de llegir "El Debate".

En Neri faci una cosa ben feta.

En Mont-de-Neu, porti els pantalons arrugats.

A l'Ateneu no s'atengui a tothom.

En Maymà no faci xistos.

El quintet de l'Ateneu toqui bé.

L'aparell de radiotelefonía de l'Ateneu funcioni bé.

El Mercantil deixi d'ésser agrícola.

En Rafel de càn Corrons es tregui la gorra.

El rellotge de la Vila marxi exacte (influència Bor-
guño).

LA GENTE BIEN ES FA RESPECTAR

—Escolti, Balbina: Demà quan torni el metge, ja veurà... per no rebre'l, digui-li que la senyoreta no es troba bé.

mans es trobaven juntes: les castanyes eren un pur pretext (permeteu-me aquesta íntima confessió).

N'esclofollava una, en feia bocinets, els anava posant a la boca de l'estimada. Confesso, encara!, que això era molt innocent i primitiu, comparat amb el progrés d'avui, que, en lloc de bocins de castanya farinosa, hom s'empassa plaques de fonògraf, rotllos de pianola, pel·lícules de 5.000 metres... i pilotes de fútbol.

I ara, deixant-nos de més exordis, anem a fer la crònica del tipus de la setmana. Però com que ja he dit que estava disposat a no fer-la, per avui no la faig, i no escric res. Com més amics, més clars.

TANTSEVAL

ELS TIPUS DE LA SETMANA

CASTANYES

EL vulgar cronista que signa aquestes notes es troba avui decididament disposat a no fer-la. Voleu res més enutjós que gastar paper en un tema tan gastat? Què no ha dit hom de les castanyes? Amb quins termes en fariem un altre elogi? Mireu els diaris i revistes de molts anys: si fa no fa per aquest temps, hi trobareu l'article, la poesia, el dibuix, la glossa de les castanyes; hi veureu notes que valen un pot de mel, hi veureu notes, sovint les més pretensioses, que són un munt de carrincloneries. Oh! i quantes nicieses diuen els homes, escrivint!

Per no caure en aquest perill, de bona gana, en comptes de glossar les castanyes, siguin de la mena que siguin, fariem de vailet impertinent, que no para de fer indignar la castanyera, fins que amb mil trapaceries ha aconseguit que li doni una castanya.

Les castanyes peten. Peten les castanyes per les cantonades, s'esberlen i es couen; sota uns plectres de sac es coven, es tornen una confitura. Quan festejàvem—cosa que hem fet una vegada i prou, pels compromisos que comporta—en compràvem sovint, les oferíem a la donzella, i les nostres

Barberitats igualadines

En una de les barberies de la Rambla, entrà un home per afaitar-se.

Ultra esperar llarga estona, tingué d'escoltar com l'amo explicava llurs proeses de caça, matant llebres, els conills i les perdius per centenars.

Tocà el torn a aquell bon home. Va asseure's i, encarant-se amb l'amo, li digué:

Vostè és molt bon tirador.

Amb aquella lloança l'amo s'escalfà de valent, i amb la navaja en una mà, i el suavitzador a l'altra, fent com aquell que apunta, anava dient: patam... patam... i a cada patam se li figurava que queien una llebre o bé mitja dotzena de perdius.

El que es servia, amb la cara ensabonada i carregat de paciència veia com en el rellotge de damunt seu passaven els minuts de cinc en cinc amb una lleugeresa que esparverava, i vulgues no vulgues, i amb agrat, tenia d'escoltar aquell espatec de patams i més patams.

Però tot té fi en aquest món.

Afaitat i llest el bon home, pagà, prengué la gorra, s'encarà amb l'amo i li digué:

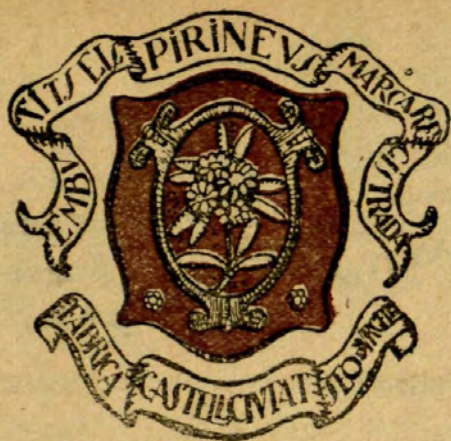
—Mestre, voleu dir que en lloc de matar tants conills i perdius, no us aniria millor que us dediquéssiu a matar guatlles?

—Aí, aí, digué el barber, tot intrigat. I per què?

—Home de Déu, respongué l'altre, perquè així no en deixaríeu anar tantes.

EL CAVALER ESTOVAT
i Hemeroteca General

Aquest número ha passat per la censura militar

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

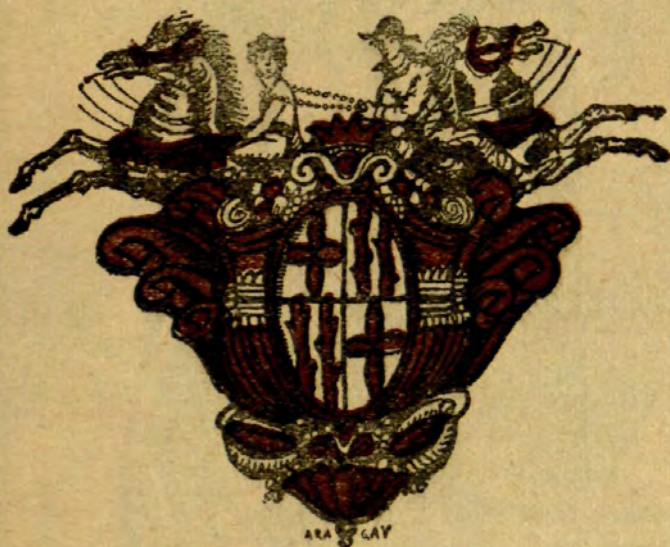
Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

Dijous vinent

EL BORINOT

farà dedicació especial a

IGUALADA

que és terra regalada

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

EL BORINOT

Any II-Núm. 46

9 octubre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

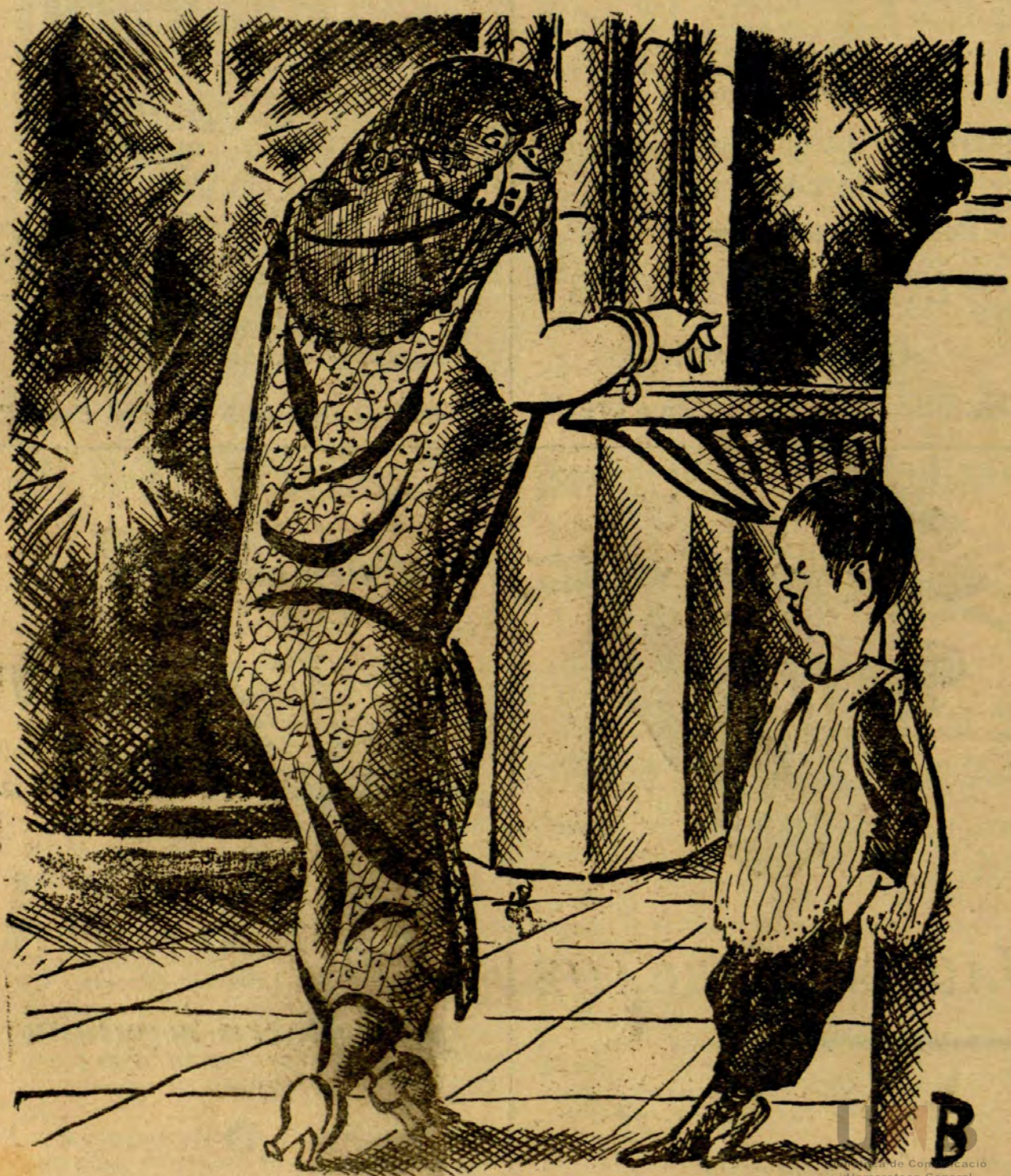
20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Senyora: per mullar només dos ditets, no calia arremangar-se tant!